

Artykuł recenzowany: Nabywanie nieruchomości pod drogi przez podmioty publicznoprawne w trybie specustawy drogowej

JEDNA DECYZJA ZAMIAST PIĘCIU

ANNA TREMBECKA

Celem ustawy z 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg krajowych (DzU nr 80, poz. 721 ze zm.), zwanej dalej specustawą drogową, było stworzenie narzędzia prawnego upraszczającego proces budowy dróg. Wprowadzony przez ustawę trzyetapowy tryb przygotowania inwestycji obejmujący: decyzję o ustaleniu lokalizacji drogi, decyzję o wywłaszczeniu nieruchomości i pozwolenie na budowę – okazał się w praktyce zbyt czasochłonny i w wielu przypadkach uniemożliwił osiągnięcie zakładanego celu ustawy. Dlatego po 3 latach jej obowiązywania zdecydowano się sięgnąć do bardziej radykalnych środków w celu przyspieszenia budowy dróg publicznych. W dniu 18 października 2006 r. została uchwalona ustawa o zmianie ustawy o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg krajowych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (DzU nr 220, poz. 1601 ze zm.), która weszła w życie 16 grudnia 2006 r. Najważniejszą zmianą, oprócz rozszerzenia zakresu przedmiotowego na drogi publiczne wszystkich kategorii, było wprowadzenie w art. 12 ust. 4 zapisu, że z dniem, w którym decyzja o ustaleniu lokalizacji drogi stanie się ostateczna, nieruchomości przeznaczone pod pasy drogowe stają się własnością Skarbu Państwa w przypadku decyzji o lokalizacji drogi krajowej względnie jednostki samorządu terytorialnego w przypadku dróg niższej kategorii.

Kolejna nowelizacja (ustawa z 25 lipca 2008 r. o zmianie ustawy o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw, DzU nr 154, poz. 958), znacznie upraszczająca proces uzyskania zezwolenia na budowę drogi. Weszła ona w życie 10 września 2008 r., a w niespełna 2 miesiące później, tj. 30 października, opublikowano obwieszczenie

STRESZCZENIE: Nabywanie nieruchomości pod drogi. Nowelizacja ustawy z 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych wprowadziła szczególny tryb nabywania nieruchomości pod drogi publiczne. Nabycie nieruchomości w granicach projektowanego pasa drogowego następuje z mocy prawa z dniem ostateczności decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej. Decyzja ta ponadto skutkuje m.in. zatwierdzeniem podziałów nieruchomości wydzielających grunty pod pasy drogowe, zatwierdzeniem projektu budowlanego i udzieleniem pozwolenia na budowę, a także może ograniczać korzystanie z nieruchomości sąsiednich w celu przebudowy infrastruktury technicznej i dróg innej kategorii. W przypadkach, gdy inwestycja drogi publicznej wymaga przejścia przez tereny wód płynących bądź tereny linii kolejowych, właściwy zarządca drogi jest uprawniony do nieodpłatnego zajęcia terenu na czas realizacji inwestycji. W artykule wskazano także na kwestie dotyczące obowiązku wydania nieruchomości inwestorowi drogi.

ABSTRACT: Acquisition of real property for roads. Amendments to the Act of 10th April 2003 on special principles of preparation and realization of investment in the scope of public roads has introduced a particular mode of acquisition of real estate property for public roads. Acquisition of real property within the designed roadway is carried out by legal force, as of the day of the final decision on the permission regarding implementation of road investment. This decision, among others, also results in an approval of the division of real estate property which parcels out land for road lanes, approval of the construction design and granting a building permit, as well as it may restrict the use of the adjacent properties in order to rebuild the technical infrastructure and the roads of other categories. In the cases where the public road investment requires passing through areas of flowing water or rail road areas, a relevant road manager is entitled to a free of charge arrest on the property for the duration of the investment. The article also identifies issues relating to the obligation to convey real estate property to the road investor.

marszałka Sejmu RP z 22 października 2008 r. w sprawie jednolitego tekstu ustawy o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (DzU nr 193, poz. 1194).

Podstawowa zmiana polega na wprowadzeniu nowego typu decyzji – **decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej** (zwanej dalej decyzją ZRID). Decyzja ta stanowi rodzaj skonsolidowanego orzeczenia administracyjnego, które wywołuje wiele skutków, tj. przede wszystkim:

- ustala lokalizację inwestycji drogowej,
- zatwierdza podziały nieruchomości,
- wywłaszcza prawa do nieruchomości znajdujących się w granicach inwestycji,
- zatwierdza projekt budowlany i udziela pozwolenia na budowę,

● ogranicza korzystanie z nieruchomości sąsiednich w celu przebudowy infrastruktury technicznej i dróg innej kategorii.

Uregulowania te pozwoliły na zastąpienie dotychczasowych pięciu odrębnych procedur administracyjnych – procedurą kończącą się jedną decyzją administracyjną.

Ustawa nie wyklucza jednak możliwości realizacji inwestycji drogowych na podstawie innych aktów prawnych według dotychczasowego trybu, tj. m.in. na podstawie planu zagospodarowania przestrzennego lub w przypadku braku planu miejscowego – decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego, a następnie pozwolenia na budowę wydanego na podstawie przepisów *Prawa budowlanego* [2].

W odniesieniu do dróg powiatowych i gminnych decyzję o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej wydaje starosta, natomiast w odniesieniu do dróg krajowych i wojewódzkich – wojewoda, przy czym wnioskodawcą w każdym przypadku jest właściwy zarządca drogi. Zgodnie z ustawą z 21 marca 1985 r. *o drogach publicznych* (jedn. tekst DzU z 2007 r. nr 19, poz. 115 ze zm.) zarządcami są dla dróg:

- krajowych – generalny dyrektor dróg krajowych i autostrad,
- wojewódzkich – zarząd województwa,
- powiatowych – zarząd powiatu,
- gminnych – wójt (burmistrz, prezydent miasta).

W granicach miast na prawach powiatu zarządcą wszystkich dróg publicznych, z wyjątkiem autostrad i dróg ekspresowych, jest prezydent miasta. W przypadku inwestycji drogowej realizowanej na obszarze dwóch lub więcej województw decyzję ZRID wydaje wojewoda, na którego obszarze właściwości znajduje się największa część nieruchomości przeznaczonych na realizację tej inwestycji. Ustawa nakłada obowiązek wydania decyzji ZRID w terminie 90 dni od dnia złożenia wniosku.

Specustawa drogowa dotyczy obiektów docelowo mających uzyskać status dróg publicznych. Nie jest zatem możliwe dołączenie do wniosku o decyzję ZRID np. uchwały rady gminy o zaliczeniu projektowanej drogi do kategorii drogi gminnej zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z 21 marca 1985 r. *o drogach publicznych*, gdyż kategoria drogi może być nadana dopiero po jej wybudowaniu. Konieczne jest jedynie, aby we wniosku o wydanie decyzji ZRID zarządca drogi wskazał rodzaj drogi publicznej, jaka będzie realizowana [por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 9 kwietnia 2010 r., sygn. akt II OSK 91/10].

● POZBAWIENIE PRAW DO NIERUCHOMOŚCI W GRANICACH PROJEKTOWANEGO PASA DROGOWEGO

Nabycie nieruchomości na rzecz podmiotów publicznoprawnych nie jest przedmiotem rozstrzygnięcia w decyzji ZRID, lecz następuje z mocy prawa. Nabycie to ma charakter wywłaszczenia. Jeżeli przeznaczona na pasy drogowe nieruchomości gruntowa stanowiąca własność Skarbu Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego została oddana w użytkowanie wieczyste, użytkowanie to wygasa z dniem ostateczności decyzji ZRID. W tym samym terminie wygasają także ograniczone prawa rzeczowe, jeżeli były ustanowione na nieruchomości lub prawie użytkowania wieczystego, niezależnie od faktu ich ujawnienia w księdze wieczystej.

Uregulowania te eliminują instytucję administracyjnego wywłaszczenia pod drogi publiczne (z wyjątkiem przypadków, gdy proces inwestycyjny oparty jest na planie zagospodarowania przestrzennego lub decyzji o ustaleniu lokalizacji celu publicznego). Prowadzenie z właścicielami (użytkownikami wieczystymi) negocjacji, a w konsekwencji umowne na-

bywanie nieruchomości pod drogi, może mieć miejsce jedynie przed wydaniem decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej. Jednak w przypadkach, gdy przeznaczenie pod drogę dotyczy części nieruchomości, zawarcie umowy cywilnoprawnej przed wydaniem decyzji ZRID nie będzie możliwe, gdyż dopiero ta decyzja zatwierdza podział nieruchomości.

Kolejny skutek prawny decyzji ZRID wynika z norm szczególnych w zakresie wygaszenia trwałego zarządu zawartych w art. 19 specustawy drogowej. Decyzja ta stanowi podstawę do wydania przez wojewodę albo starostę decyzji o wygaśnięciu trwałego zarządu na gruntach Skarbu Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego (z wyjątkiem przypadków, gdy trwały zarząd jest ustanowiony na rzecz właściwego zarządcy drogi lub samorządowej jednostki organizacyjnej). Ponadto stanowi ona podstawę wypowiedzenia przez właściwego zarządcę drogi ze skutkiem natychmiastowym umów najmu, dzierżawy i użyczenia. Chodzi w tych przypadkach o nieruchomości przeznaczone na pasy drogowy, które były własnością Skarbu Państwa lub jednostek samorządu terytorialnego, zanim jeszcze decyzja ZRID stała się ostateczna.

Pozostałe obciążenia, tzn. najem, dzierżawa, użyczenie na gruntach niebędących własnością Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego, wygasają z upływem 3 miesięcy od dnia, w którym decyzja ZRID stała się ostateczna (art. 123 ust. 2 ustawy z 21 sierpnia 1997 r. *o gospodarce nieruchomościami*; jedn. tekst DzU z 2010 r., nr 102, poz. 651 ze zm.), zwanej dalej *ugn*, w związku z art. 23 specustawy drogowej.

Z tytułu pozbawienia praw rzeczowych do nieruchomości ustalane jest odszkodowanie na rzecz właścicieli, użytkowników wieczystych oraz osób, którym przysługiwały ograniczone prawa rzeczowe. Do ustalenia wysokości i wypłaty odszkodowania stosuje się odpowiednio przepisy *ugn* z zastrzeżeniem uregulowań zawartych w art. 18 specustawy drogowej. Oznacza to obowiązek zastosowania w procedurze ustalania odszkodowania przepisów zawartych w *ugn* w dziale III, rozdział 5 – *Odszkodowanie za wywłaszczone nieruchomości* oraz w dziale IV, rozdział 1 – *Określanie wartości nieruchomości*, a także przepisów zawartych w rozporządzeniu Rady Ministrów z 21 września 2004 r. *w sprawie wyceny nieruchomości i sporządzania operatu szacunkowego* (DzU nr 207, poz. 2109 ze zm.).

Wysokość odszkodowania winna odpowiadać wartości pozbawionych praw rzeczowych. Podstawą jego ustalenia jest co do zasady wartość rynkowa nieruchomości. Organ administracji ustala wysokość odszkodowania po uzyskaniu opinii rzeczoznawcy majątkowego określającej wartość nieruchomości. Decyzję ustalającą wysokość odszkodowania wydaje organ, który wydał decyzję o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja ZRID stała się ostateczna (art. 12 ust. 4b specustawy drogowej).

● PODZIAŁ NIERUCHOMOŚCI DLA CELÓW INWESTYCJI DROGOWYCH

W myśl art. 12 ust. 1 specustawy drogowej decyzja ZRID zatwierdza podział nieruchomości (jest to konieczne tylko wówczas, gdy linie rozgraniczające teren inwestycji nie pokrywają się z granicami istniejących działek ewidencyjnych). W takich przypadkach do wniosku o wydanie decyzji ZRID należy dołączyć mapy zawierające projekty podziałów nieruchomości sporządzone zgodnie z odrębnymi przepisami. Przepisy te w szczególności wynikają z rozporządzenia Rady Ministrów z 7 grudnia 2004 r. *w sprawie sposobu i trybu dokonywania podziałów nieruchomości* (DzU nr 268, poz. 2663). Mapa z projek-

tem podziału nieruchomości załączona do wniosku o wydanie decyzji ZRID musi być przyjęta do państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego.

W celu opracowania mapy z projektem podziału nieruchomości należy sporządzić protokół przyjęcia granic (§ 7 rozporządzenia). Jeżeli przyjęcie granic nieruchomości podlegającej podziałowi następuje w wyniku badania jej księgi wieczystej oraz innych dokumentów określających stan prawny, to o czynnościach przyjęcia granic nie ma potrzeby zawiadamiać właścicieli oraz użytkowników wieczystych działek podlegających podziałowi oraz właścicieli i użytkowników wieczystych działek sąsiednich. Podmioty te zawiadamia się tylko wówczas, jeżeli brak jest możliwości ustalenia granic na podstawie danych z księgi wieczystej oraz innych dokumentów określających stan prawny nieruchomości, zatem w sytuacji, gdy przyjęcie granic następuje na podstawie danych wykazanych w ewidencji gruntów i budynków.

Jeżeli podział nieruchomości polega na wydzieleniu działki o powierzchni do 33% powierzchni nieruchomości podlegającej podziałowi, przepisy dotyczące przyjęcia granic stosuje się tylko do tych odcinków granic nieruchomości, do których dochodzą projektowane granice podziału.

Nie ma natomiast obowiązku stosowania przepisu art. 93 ust. 3b *ugn*: „jeżeli przedmiotem podziału jest nieruchomość zabudowana, a proponowany jej podział powoduje także podział budynku, granice projektowanych do wydzielenia działek gruntu powinny przebiegać wzdłuż pionowych płaszczyzn, które tworzone są przez ściany oddzielenia przeciwpożarowego usytuowane na całej wysokości budynku od fundamentu do przekrycia dachu. W budynkach, w których nie ma ścian oddzielenia przeciwpożarowego, granice projektowanych do wydzielenia działek gruntu powinny przebiegać wzdłuż pionowych płaszczyzn, które tworzone są przez ściany usytuowane na całej wysokości budynku od fundamentu do przekrycia dachu, wyraźnie dzielące budynek na dwie odrębnie wykorzystywane części”.

Nie znajduje zatem także zastosowania § 4 cyt. rozporządzenia (będący powtórzeniem uregulowań zawartych w art. 93 ust. 3b *ugn*) odnoszący się do zasad podziału budynku. W uchwale z 4 marca 2002 r. składu 5 sędziów NSA [sygn. akt OPK 25/01, publ. ONSA 2002, nr 4, poz. 140] pośrednio wskazano, że przy podziale nieruchomości wskutek wytyczenia linii lokalizacji drogi dopuszczalny jest podział budynku bez uwzględnienia ścian pionowych. Pogląd ten nadal należy uznać za aktualny.

Na mapach z projektem podziałów nieruchomości umieszcza się klauzulę o ich zatwierdzeniu decyzją odpowiedniego organu o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, a także adnotację wskazującą, że mapy te stanowią załączniki do tej decyzji.

● OGRANICZENIA W KORZYSTANIU Z NIERUCHOMOŚCI W CELU PRZEBUDOWY INFRASTRUKTURY TECHNICZNEJ]

W wielu przypadkach budowa drogi wymaga również przebudowy istniejącej sieci uzbrojenia terenu. Zgodnie z art. 11f ust. 1 pkt 8 lit. e specustawy drogowej decyzja ZRID zawiera w razie potrzeby ustalenia dotyczące obowiązku dokonania przebudowy istniejącej sieci uzbrojenia terenu oraz określa ograniczenia w korzystaniu z nieruchomości dla realizacji tego obowiązku. Do ograniczeń tych stosuje się odpowiednio przepisy art. 124 ust. 4-8 i art. 124a *ugn*. Ograniczenia dotyczą nieruchomości położonych poza liniami rozgraniczającymi teren przeznaczony pod budowę drogi. Lokalizacja urządzeń infrastruktury technicznej na prywatnych nieruchomościach nie wymaga wcześniejszych

rokowań z właścicielami lub użytkownikami wieczystymi nieruchomości, gdyż w tym zakresie uregulowania specustawy drogowej nie odsyłają do art. 124 ust. 3 *ugn*.

Zezwolenie na realizację inwestycji drogowej, które zawiera również zezwolenie na lokalizację na nieruchomości danej infrastruktury, skutkuje ograniczeniem korzystania przez właściciela albo użytkownika wieczystego z nieruchomości. Zezwolenie powinno wskazywać obszar zajęcia nieruchomości na cele infrastruktury, a ponadto określać obowiązek właściciela lub użytkownika wieczystego do udostępnienia nieruchomości w celu wykonywania czynności związanych z konserwacją oraz usuwaniem awarii sieci uzbrojenia terenu zgodnie z art. 124 ust. 6 *ugn*.

Obowiązkiem inwestora drogi publicznej dokonującego przebudowy sieci uzbrojenia terenu jest przywrócenie nieruchomości do stanu poprzedniego. Jeżeli jest to niemożliwe albo powoduje nadmierne trudności lub koszty, stronie przysługuje roszczenie o odszkodowanie za szkody powstałe wskutek przebudowy. Dokonanie przebudowy sieci uzbrojenia technicznego może także powodować zmniejszenie wartości nieruchomości, a w konsekwencji generować dodatkowe roszczenia odszkodowawcze.

● PRZEJŚCIE PRZEZ TERENY WÓD PŁYNĄCYCH BĄDŹ TERENY LINII KOLEJOWYCH

W przypadkach, gdy inwestycja drogi publicznej wymaga przejścia przez tereny wód płynących bądź tereny linii kolejowych, nie następuje skutek prawny w postaci przejścia własności nieruchomości na rzecz odpowiedniego podmiotu publicznoprawnego. Wówczas właściwy zarządca drogi – w myśl art. 20a specustawy drogowej – jest uprawniony do nieodpłatnego zajęcia tego terenu na czas realizacji inwestycji.

Zasady nieodpłatnego zajęcia (zakres, warunki, termin) określa pisemne porozumienie pomiędzy zarządcą drogi a zarządcą infrastruktury kolejowej względnie odpowiednim organem wykonującym prawa właścicielskie w stosunku do wód płynących (art. 11 ust. 1 ustawy z 18 lipca 2001 r. *Prawo wodne*, jedn. tekst DzU z 2005 r. nr 239, poz. 2019 ze zm.), np. marszałkiem województwa. Porozumienie winno być zawarte nie później niż 30 dni przed planowanym zajęciem terenu lub niezwłocznie, jeśli decyzji ZRID został nadany rygor natychmiastowej wykonalności. Za szkody wywołane zajęciem terenu przysługuje odszkodowanie ustalane na zasadach wynikających z kodeksu cywilnego, zatem w przypadku braku uzgodnienia w drodze umowy może być dochodzone przed sądem cywilnym. Obowiązek wypłaty odszkodowania spoczywa na właściwym zarządcy drogi.

● WYDANIE NIERUCHOMOŚCI

Decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej określa termin wydania nieruchomości lub wydania nieruchomości i opróżnienia lokali oraz innych pomieszczeń (art. 16 ust. 2 specustawy drogowej). Termin ten nie może być krótszy niż 120 dni od dnia, w którym decyzja ZRID stała się ostateczna. Właścicielowi lub użytkownikowi wieczystemu przysługuje uprawnienie do bezpłatnego użytkowania nieruchomości do upływu terminu wydania. Nie jest wymagane zawarcie porozumienia w tym zakresie z zarządcą drogi, gdyż uprawnienie to wynika z ustawy.

Obowiązki wynikające z decyzji ZRID podlegają egzekucji administracyjnej przeprowadzanej na podstawie przepisów ustawy z 17 czerwca 1966 r. o *postępowaniu egzekucyjnym w administracji* (jedn. tekst DzU z 2005 r. nr 229, poz. 1954 ze zm.). Dotyczy to zatem również wydania posiadania nieruchomości przez właścicieli lub użytkowników wieczystych,

a także osoby, którym przysługują ograniczone prawa rzeczowe. Organami egzekucyjnymi są:

- wojewoda – w odniesieniu do decyzji ZRID dla dróg krajowych i wojewódzkich,
- starosta – w odniesieniu do decyzji ZRID dla dróg powiatowych i gminnych.

Egzekucję obowiązku wynikającego z decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej należy przeprowadzić w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosku właściwego zarządcy drogi.

W odmienny sposób uregulowana została kwestia wydania nieruchomości w przypadku, gdy decyzji ZRID został nadany rygor natychmiastowej wykonalności. Skutkiem takiej decyzji jest obowiązek natychmiastowego wydania nieruchomości, opróżnienia lokali i innych pomieszczeń. Obowiązek ten dotyczy właściciela, użytkownika wieczystego, a także każdego innego posiadacza nieruchomości, lokalu lub innych pomieszczeń. Natychmiastowe wykonanie decyzji skutkuje obowiązkiem wydania posiadania nieruchomości, mimo iż nie nastąpiło jeszcze odebranie praw przysługujących do nieruchomości (decyzja ZRID nie jest jeszcze ostateczna). W takich przypadkach zarządca przyszłej drogi publicznej jest uprawniony do niezwłocznego faktycznego objęcia nieruchomości w posiadanie.

Jeżeli decyzja ZRID, której został nadany rygor natychmiastowej wykonalności, dotyczy nieruchomości zabudowanej budynkiem mieszkalnym albo budynkiem, w którym został wyodrębniony lokal mieszkalny, właściwy zarządca drogi jest obowiązany, w terminie faktycznego objęcia nieruchomości w posiadanie, do wskazania lokalu zamiennego. W przypadku, gdy faktyczne objęcie nieruchomości w posiadanie następuje po upływie 120 dni od dnia, w którym decyzja ZRID stała się ostateczna, właściwy zarządca drogi nie ma obowiązku wskazania lokalu zamiennego.

W art. 2 ust. 1 pkt 6 ustawy z 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego (jedn. tekst DzU z 2005 r. nr 31, poz. 266 ze zm.) określa się lokal zamienny jako lokal znajdujący się w tej samej miejscowości, w której jest położony lokal dotychczasowy, o powierzchni pokoi i wyposażeniu w urządzeniu techniczne co najmniej takich, jak lokal dotychczas używany. Warunek ten uznaje się za spełniony, jeżeli na członka gospodarstwa domowego przypada 10 m² powierzchni łącznej pokoi, a w przypadku gospodarstwa jednoosobowego – 20 m².

Obowiązek zapewnienia lokali zamiennych spoczywa na przyszłym zarządcy drogi publicznej. Osoby, którym je wskazano, są zobowiązane do opuszczenia lokali dotychczas używanych z upływem 120 dni od dnia, w którym decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej stała się ostateczna. Obowiązek opuszczenia wskazanych lokali w terminie ustawowym podlega egzekucji administracyjnej.

DR INŻ. ANNA TREMBECKA

(Wydział Geodezji Górniczej i Inżynierii Środowiska
Akademia Górniczo-Hutnicza w Krakowie)

RECENZENT:

DR NAUK PRAWNYCH MAGDALENA DURZYŃSKA

Literatura:

- [1] Gdesz M., Trembecka A., 2011: Regulowanie stanu prawnego nieruchomości pod drogi, Wydawnictwo Gall, Katowice;
- [2] Wolanin. M., 2009: Komentarz do ustawy o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych, wyd. C.H. Beck, Warszawa.

OPRACOWANIA TEMATYCZNE

Od 2 listopada obowiązuje rozporządzenie Rady Ministrów z 3 października 2011 r. w sprawie rodzajów kartograficznych opracowań tematycznych i specjalnych (DzU nr 222, poz. 1382). Jest to akt wykonawczy do ustawy Prawo geodezyjne i kartograficzne określający rodzaje kartograficznych opracowań tematycznych i specjalnych, których wykonanie i udostępnianie należy do obowiązków głównego geodety kraju, oraz organizację i tryb współdziałania z GGK innych organów administracji publicznej przy realizacji tych zadań. Wśród wymienionych w rozporządzeniu opracowań tematycznych i specjalnych, które wykonuje i udostępnia główny geodeta kraju, znalazły się cyfrowe mapy: hydrograficzne, sozologiczne, geomorfologiczne, glebowo-rolnicze, pokrycia terenu, użytkowania ziemi, infrastruktury technicznej (przedstawiające

w szczególności informacje o sieciach uzbrojenia terenu oraz infrastruktury komunikacyjnej), średnich cen transakcyjnych gruntów (przedstawiające zróżnicowanie średnich cen transakcyjnych gruntów przeznaczonych pod zabudowę oraz gruntów rolnych), podziałów terytorialnych kraju oraz atlasowe obszaru RP. Oddzielną kategorię stanowią opracowania specjalne w postaci map tyfologicznych przeznaczonych dla niewidomych i słabowidzących. Właściwe organy administracji publicznej będą współpracować z GGK m.in. poprzez: opiniowanie i uzgadnianie zakresu i rodzajów opracowań kartograficznych, udostępnianie na wniosek GGK posiadanych informacji i zbiorów danych lub zapewnienie dostępu do informacji i zbiorów danych niezbędnych do tych opracowań za pomocą usług danych przestrzennych. Szczegóły na Geoforum.pl 19 października.

AW

ZMIANY W ZSIN

Nową wersję projektu rozporządzenia w sprawie zintegrowanego systemu informacji o nieruchomościach (z 13 października) opublikowano 27 października w biuletynie informacji publicznej MSWiA. Uwagi do projektu zgłosiły: GUS, GUGiK, Rządowe Centrum Legislacji oraz MRiRW. Uwzględnione zmiany to m.in.: ● wpisanie identyfikatora TERYT przy nazwach ulic i miejscowości (uwaga GUS); ● uzupełnienie listy organów, które GGK ma obowiązek informować o działaniach związanych ze ZSIN, o starostów (uwaga RCL); ● podniesienie kwoty

przeznaczanej na modernizację rejestrów TERYT i REGON prowadzonych przez GUS z 300 do 600 tys. (uwaga GUS); ● autopoprawki GUGiK, w tym: zmiana treści notatek opisujących schemat aplikacyjny danych centralnego repozytorium oraz zmiany definicji (obiektu rozbieżnego, zbioru obiektów rozbieżnych, listy zbiorów rozbieżnych). Nie uwzględniono natomiast np. uwagi GUS dotyczącej przekazywania z EGIB do rejestru TERYT dokumentów będących źródłem aktualizacji tego rejestru w zakresie zasobów mieszkaniowych.

BS